

Yol, her zaman bir yere varmaz; kadim zamanlardan beri bilinir önemli olanın yolda olmak olduğu. Yolcu da öyledir biraz; herkes yola çıkabilir ama her yola çıkanın yolcu olacağı söylenemez. Yolculuk daha da karmaşıktır, tümünü içerir; kolay değildir öyle, hem bir yol olması gerekir hem de yola koyulup yolculuğa çıkan bir yolcu.

İlkin yoldur belirleyici olan. Bir sürü yol hazır bekler yolcularını. Üzerine ayak basanı tutup yakalayan ve kendi yoluna sokanları vardır. Geniş otobanlar gibi uzayıp giderler ufka doğru. Rahat ve güvenlidirler, mola yerleriyle, ikmal istasyonlarıyla, trafik işaretleri ve yönlendirmeleriyle yola çıkanı hiç yormaz, alıp götürürer kolayca.

Farkına bile varmadan yola çıkanı kendisine çeviren, tutup tutsak eden yollardır. Ayrımları, virajları ve kavşaklarında ne olduğunu bile anlayamadan, çözemedi kapılıp gider üzerindeki. Bir de bakmışsınız ki ayrımları silinip, birörnekleşir ve fakat kendileri ayırdında bile değildir başlarına gelenin. Yol bilir hale gelmiş de kendi yollarında olduklarını sanır olmuşlardır. Yolun esiri olup, nereye savrulduklarını bilemeden sürüklenirler. Yol onları u dönüşleriyle, döner kavşaklarıyla güvenli ve güven içinde alıp götürür.

Yolcu da önemlidir elbet ve göçebe olmalıdır her şeyden önce. Çünkü göçebelik reddediştir var olanı, verileni, hazır bekleyeni. Bir yersizyurtsuzluk hali gibi değil; ait olacağı yeri kendisinin kuracağını bilmenin göçebeliği. Bu dünyada olma halini kabul etmemekle başlayan bir göçebelik, kendi dünyasını arayıp kurarken, kendisini de kuracağı bir göçebelik.

Göçebe bir ruh; sılası olmayan bir gurbet hali. Sılasını geride bırakan değil, hiç yaşanılmamış bir sılaya doğru yolculuktur. Yurdundan uzaklaşan değil, yurduna doğru; bir yurt kurmaya doğru. Çünkü yolculuk yolcuyu yol boyunca yeniden doğuran ana rahmi gibidir biraz da. Herkes yola çıkabilir de, herkes yolcu olamaz ya işte bu yüzden böyledir.

Böylece göçebe o güvenli ve güvenli yollara hiç girmez bile. Onun yolu, ilkin yoldan çıkmakla başlar. Yoldan çıkıp patikalara yönelmektir asıl yolculuk. ?ehrin sokaklarından başlayıp kırlardan, dağlardan geçerek ve ırmak boylarınca, salkımsöğütlerin gölgelerinde soluklanarak ve dallardan sızan güneş ışıklarında yıkanarak bir macera olarak başlanan yolculuk.

Patikalar, kırlarda ve dağlarda ve şehirlerde bir iz gibi uzanarak, hayatın bir hayat olarak anlamını kurmaya başlar. Bir yolculuk olan hayatın. Yolculuk kendisi bir hayat kurarak yolcularından beslenerek ve besleyerek onları baştan ayağa bir devrim olur.

Yolculuğa çıkanın devrimi başlar böylece. Önce usulca ama çatırdayan kabukların, kırılan zincirlerin dipten gelen uğultuları zamanla çağı yıkan bir gürültüyle yolu, yolcuyu ve yolculuğu bir devrime dönüştürür.

O vakit geçmiş sürekli bugünü yıkip yeniden kurarak, geleceği çizdikçe şimdi ve gelecek de geçmiş biteviye yıkip yeniden kurmaya, her yıkışında yeniden, yeniden kurmaya başlar. İşte devrim denilen o yurt bir gün ulaşıp sonlanacak bir varışta değil, her sabah gün ışıklarıyla başlayan bir macerada kendisi bizatihi bir devrim olur.